

The Invitation #3 vraag 1
Laat jezelf een mysterie zijn.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Ik voel warme liefde in uw aanwezigheid en nu realiseer ik me dat als ik niet zo dicht bij u ben het niet op dezelfde manier aanvoelt. Is het toch waar dat tijd en ruimte geen enkel verschil maken in de grote affaire tussen de meester en de discipel?

Deva Suria, het is altijd waar dat ruimte en tijd geen verschil maken in de grote liefdesaffaire tussen de discipel en de meester. Het is niet soms waar en soms niet waar; het behoort tot het domein van het eeuwige. Maar in de werkelijke ervaring, juist in het begin is de liefde van de discipel nog niet zo zuiver; ze heeft nog verwachtingen. Ze is nog niet zonder verlangen; ze is door veel dingen verontreinigd. Vanwege deze verontreiniging door verlangens, verwachtingen lijkt het dat tijd en ruimte een verschil maken. Zij maken geen enkel verschil zover het liefde betreft, maar jouw liefde is niet alleen liefde; er zijn veel meer dingen in betrokken. Zelfs de verwachting van verlichting is genoeg om haar zuiverheid te vernietigen.

In principe gaat het om de zuivere liefde – liefde die eenvoudig gelukkig is zonder enige verdere reden, liefde die zich reeds in het hart bij de dans van de meester heeft aangesloten. Dan is de meester niet buiten je; je draagt hem binnenin je, waar je ook bent. Daarom maken ruimte en tijd geen enkel verschil. Maar als de meester nog steeds buiten is – een object van liefde – dan zal ruimte zeker een verschil maken, tijd zal een verschil maken. Het verschil komt door onzuiverheden, en de onzuiverheden zijn zodanig dat het bijna onvermijdbaar is in het begin, want je kunt niet aan het verlangen voor verlichting denken als een onzuiverheid.

In feite gebeurt de grote liefdesaffaire tussen de Meester en de discipel slechts vanwege jouw verlangen naar verlichting. Natuurlijk als je dichtbij me bent heb je meer vertrouwen. Hoe dichterbij je bent, des te meer voel je de aanwezigheid van de Meester. Hoe verder weg je gaat, des te meer begint jouw vertrouwen te wankelen want de Meester is nog steeds slechts een middel tot 'n bepaald eind.

De dag dat Gautama Boeddha stierf... er waren duizend discipelen die hem altijd volgden op zijn lange reizen. In die grote menigte van discipelen waren mensen zoals Sariputta, Maudgalyan, Mahakashyapa, Manjushri, Vimal Kirti, en velen meer die reeds verlicht waren geworden, die reeds de barrière tussen de meester en de discipel gepasseerd hadden, die waren binnengegaan in de wereld van de toegewijde.

Toen Gautama Boeddha stierf was het een grote schok voor iedereen – zelfs voor zijn meest naaste discipel, Ananda; hij barstte in snikken uit. Hij was ouder dan Gautama Boeddha Boeddha was tweeëntachtig; Ananda moet ongeveer vijfentachtig geweest zijn of nog ouder – hij huilde net als een klein kind wiens moeder gestorven was. Maar Manjushri, Vimal Kirti en Sariputta bleven uiterst stil, als of er niets gebeurd was, of wat er gebeurde niets uitmaakte.

Veel discipelen waren geschokt door de kilte van Sariputta en anderen – ze konden het niet begrijpen. Ze konden Ananda begrijpen die in tranen uitbarstte; in feite dachten zij dat Ananda de meest intieme discipel was. En Sariputta en Maudgalyan en Mahakashyapa – zij zaten in stilte. Mensen vroegen hen, “Als Ananda zo moet huilen, waarom zijn jullie zo stil?”

Sariputta zei, “Omdat voor mij, mijn meester nooit kan sterven. Dood kan ons niet scheiden. Hij heeft slechts het lichaam verlaten, maar hij is hier; mij hart voelt nog steeds – in feite, voelt meer dan ooit – zijn aanwezigheid.

En hetzelfde was het antwoord van de andere verlichte discipelen... geen enkele traan in hun ogen. Ze waren niet hard, ze waren niet koud. Ze hadden eenvoudig de barrière tussen meester en discipel gepasseerd. Of je kunt zeggen dat ze binnengegaan waren in het bewustzijn van de meester, of je kunt zeggen dat zij de meesters bewustzijn hadden toegestaan in hen binnen te gaan. Het betekent hetzelfde: de twee zijn verdwenen; nu was er slechts één. De mensen begrepen het absoluut verkeerd dat Ananda, die in tranen was uitgebarsten, de meester meer geliefd zou hebben. Toen ze vroegen zei hij, “Ik huil omdat hij leefde, en ik tweeënveertig jaar zijn meest intieme discipel was – intiem in de zin dat ik altijd bij hem was. In deze tweeënveertig jaar was ik niet een enkele dag van hem gescheiden; zelfs in de nacht sliep ik in zijn kamer, gewoon om aanwezig te zijn in geval hij iets nodig zou hebben. Ik huil niet omdat ik het meest intiem was, ik huil omdat zelfs met zo’n lange fysieke intimiteit ik afgescheiden van hem ben gebleven. Er is iets als een barrière gebleven.”

Gautama Boeddha was nog niet echt dood. Hij had zijn ogen gesloten, en hij was aan het ontspannen in het eeuwige. Hij kwam terug, opende zijn ogen, en zei tegen Ananda, “Wees niet bezorgd. Het was mijn aanwezigheid en jouw liefde voor mij wat de barrière was, want jouw liefde was gemotiveerd. Jij wenste verlicht te worden voor ieder ander, en je was altijd diep van binnen jaloers als anderen tot hun potentieel kwamen, tot hun bron kwamen. Diep van binnen voelde je gekwetst dat terwijl jij zo dichtbij was anderen toch verlicht werden die na jou gekomen waren. Je kon je niet verheugen in hun verlichting. Je had je kunnen verheugen, je had het kunnen vieren, maar jouw mind was geconcentreerd op jouw eigen verlichting – jij was er te veel. En jouw bewustzijn ging door vanaf de allereerste dag vasthoudend aan het idee dat jij

een neef van me bent, en mijn oudere broer. Ofschoon je het na de eerste dag nooit noemde, toch was de psychologische herinnering er. Bewust, welbewust werd je een discipel, maar onbewust wist je altijd dat je de oudere broeder was; je kon niet in mij oplossen. Maar huil niet, want op het moment dat ik dood ben, zal jij binnen vierentwintig uur verlicht zijn. Zonder mijn dood zal jij niet verlicht worden.”

Ananda kon zich toch niet getroost voelen. Hij zei, “Na vierentwintig uur zal je niet hier zijn. Tegen wie zeg ik dan dat ik verlicht geworden ben of niet? En ik weet niet wanneer ik in de eeuwigheid een man als u zal tegenkomen – een bewustzijn zo groot en zo onmetelijk.” Boeddha zei, “Heb geen zorgen; het gaat gebeuren. Ik was voortdurend aan het observeren. Ikzelf stond voor een raadsel waarom het jou niet overkwam. Jij wenste het te veel.” En dit zijn de problemen: Verlichting te erg wensen, en je zult het missen; het verlangen vasthoudend ergens in jouw bewustzijn om het te bereiken en je zult het niet bereiken. Ontspannen, alles wat verlichting betreft vergetend, alles betreffende de toekomst vergetend, levend in het nu, zal jouw liefde een kristalheldere zuiverheid bereiken, onbesmet door enig verlangen, zelfs het grootste verlangen naar verlichting. Dan zal je niet het onderscheid voelen tussen jou en de meester; dan kun je de meester in je hart dragen. Dan, waar je ook bent is je meester met jou. De dualiteit is weggevallen; de twee vlammen zijn een geworden. Het is niet jouw vlam, het is niet de meesters vlam – wanneer twee vlammen een worden, worden ze universeel. In gescheidenheid, ben jij de discipel en is er een meester – bij het een worden, verdwijnt de discipel, verdwijnt de meester; wat overblijft is enkel zuiver bewustzijn. De transformatie van liefde tot zuiver bewustzijn is de alchemie die je moet leren door dicht bij een meester te zijn. Door dicht bij een meester te zijn kun je de warmte genieten, zijn tegenwoordigheid, zijn woorden, zijn hartslag. Maar als je ver weggaat zal je niet in staat zijn naar dezelfde hartslag te luisteren; je zult weer jezelf zijn – terug bij nul. Je zult de hartslag horen, maar het zal die van jezelf zijn. Dicht bij de meester ben je overweldigd. Het geheim is dat je leert je liefde te zuiveren.

Laat alle ambities varen.

Er is niets te bereiken.

Alles wat je wenst is reeds in jou aanwezig. De meester gaat je niet iets geven wat je niet hebt. In feite gaat de meester door dingen weg te nemen waarvan je denkt dat je ze hebt, maar niet hebt. En de meester kan je natuurlijk niet geven wat je al hebt. Hij kan slechts al de barrières wegnemen, al de hindernissen, al de obstakels, zodat slechts dat wat van jou is, achterblijft. In die onbedorven ruimte, is het onderscheid tussen de meester en de discipel er niet meer. Dat betekent niet dat je geen dankbaarheid jegens de meester voelt.

In feite voel je, slechts nadat dit heeft plaatsgehad, voor de eerste keer een enorme dankbaarheid.

Sariputta ging met veel tegenzin weg om de boodschap te verspreiden.

Boeddha had hem gevraagd naar zijn eigen koninkrijk te gaan – hij was een prins voordat hij een discipel werd. Boeddha zei, “Nu is het jouw verantwoordelijkheid en jouw compassie om naar jouw mensen te gaan – naar je vader, je moeder, naar je hele koninkrijk. Wat jij hebt bereikt, laat hen daar bewust van worden. Het is ook hun potentieel; deel het.” Hij was erg aarzelend om weg te gaan. Boeddha zei, “Wat is de aarzeling? – want nu ben ik binnenin je. Ik stuur je weg, omdat ik heel goed weet dat je geen enkele afstand zult voelen.” Sariputta zei, “Het gaat niet om de afstand. Ik kan naar de verste ster gaan, toch zult u in mijn hart zijn. De moeilijkheid is dat ik hier elke dag uw voeten kan aanraken. U kunt in mijn hart zijn, maar hoe ga ik uw voeten aanraken?” Gautama Boeddha zei, “Jij bent een verlicht wezen. Jij hoeft mijn voeten niet aan te raken.” Sariputta zei, “Voor de verlichting, was het een ritueel. Gewoon omdat elke discipel uw voeten aanraakte, raakte ook ik ze aan. Maar nu is het niet langer een ritueel. Nu is het authentieke dankbaarheid, want zonder u denk ik niet dat ik het zelf zou hebben bereikt. Ofschoon het altijd binnen in mij was, denk ik niet dat ik alleen in staat was geweest het te ontdekken – tenminste niet in dit leven. Uw compassie, uw liefde, uw voortdurende schenking van zegeningen verwijderde langzaam alles wat niet echt mij was. Nu als ik uw voeten aanraak is het geen ritueel, het is een oprechte voeding. Ik voel gekoesterd. De dag dat ik het aanraken van uw voeten mis, voel ik een groot hiaat. En ik weet dat u in mij bent.” Boeddha zei, “Doe dan dit. Allen die verlicht geworden zijn zullen moeten leren om van mij vandaan te zijn, en toch niet van mij weg te zijn. Het is waar dat je niet mijn voeten kunt aanraken, maar van waar je ook bent keer dan gewoon naar die richting waar je denkt dat ik ben en buig je naar de aarde. Mijn lichaam behoort de aarde toe. Als je de aarde aanraakt met dezelfde dankbaarheid, heb je mij aangeraakt.” Sariputta ging weg. En de mensen van zijn koninkrijk konden het niet geloven; hij was zo vol glorie, zo’n grootsheid, zo’n schoonheid. Dit alles was wonderbaarlijk, maar hun nieuwsgierigheid was dat elke dag – in de ochtend, avond – hij zich naar de richting keerde waar Boeddha ver weg was, en zijn voeten aanraakte met enorme dankbaarheid. Ze zeiden, “U bent verlicht; u hoeft de aarde niet aan te raken.” Hij zei, “Ik raak niet de aarde aan. Ik heb een nieuw geheim ontdekt, dat het lichaam niets anders is dan aarde, dat de aarde niet alleen de voeten van mijn Boeddha, mijn meester bevat, maar al de Boeddha’s van het verleden, van het heden, van de toekomst. Als ik haar aanraak, raak ik al diegene aan die zijn ontwaakt en het pad voor mij duidelijk hebben gemaakt, me de weg hebben gewezen.” Zelfs toen Boeddha

stierf, ging hij door... naar dezelfde richting waar het lichaam van Boeddha op het laatste moment had gelegen. Hij voelde nooit enige gescheidenheid. En het was niet alleen voor hem, het was hetzelfde voor alle vierentwintig discipelen die verlicht waren geworden.

Ananda werd – precies volgens de voorspelling van Gautam Boeddha – na vierentwintig uur verlicht. Hij bewoog zich in feite niet van zijn plaats. Hij sloot zijn ogen toen Boeddha stierf en bleef zonder eten, zonder drinken, zonder slaap. Deze vierentwintig uur was de grootste tijd van zijn leven, een tijd van transformatie van een onwetend wezen in een ontwaakte ziel. Hij opende zijn ogen slechts toen de tranen waren verdwenen en een glimlach op zijn gezicht was gekomen.

Manjushri was dicht bij hem. Hij zei, “Wat is er gebeurd? Je was aan het huilen; je zat alsof je dood was, en plotseling ben je aan het lachen.” Ananda zei, “Ik lach omdat zijn voorspelling juist bleek. Het was de onzuiverheid van mijn liefde wat de hindernis was. En nu hij er niet meer is, is er geen sprake van me een oudere broer te voelen, of enige gehechtheid te voelen. Bij zijn crematie, toen zijn lichaam in de rook verdween, verdwenen ook mijn gehechtheden.” Het is niet noodzakelijk, Suria, dat ik op de brandstapel moet zijn voordat jij verlicht kan worden. Ik kan als jij dat nodig hebt. Op een dag zal ik daar zijn, maar het zal heel veel mooier zijn als op de dag als ik word gecremeerd jij zonder tranen bent. Als ik uit het lichaam verdwijnt weet je dat ik meer intens binnenin je betrokken ben, binnenin de hele existentie.